

KHÚC NGÂM TRÊN ĐẤT TẠM DUNG

THANH NAM

Uống say mai sớm bạn lên đường
 Thân lại nương nhờ chốn viễn phương
 Trăm hận nghìn đau nào sánh nổi
 Tấm lòng lưu lạc nhớ quê hương
 Ta như giông bão tan rồi hợp
 Trôi dạt còn hơn sóng đại dương
 “..Lặn đặng bên trời chung một lứa..”
 Say càng chua xót, tình càng thương
 Tháng năm xa mãi thời hoa mộng
 Râu tóc thêm gần với tuyết sương
 Trên đất tạm dung, đời tạm trú
 Còn gì ngoài mối hận mệnh mang...
 Tuổi già ví tựa thân tơ mỏng
 Cuộc sống trăm cơn gió bạo cuồng !
 Ôi bạn, ôi ta, chiều đã xế
 Phù sinh thương mình ly rượu sưng.
 Uống đi, uống cạn cơn cuồng nộ
 Rót hết cho nhau những bể bàng...

.....
 Rót hết cho nhau những bể bàng
 Những buồn cơn áo, nhục tha hương
 Bốn năm đã thấm trò dâu biển
 Một cõi lưu đầy rộn nhiễu nhương
 Ác mộng không rời người biệt xứ
 Quê xa còn ngút lửa hung tàn
 Đi đâu hoặc có về đâu nữa
 Cũng gái phong trần, trai gió sương
 Thân ái nghìn trùng ..Ôi bạn hữu..
 Uống cùng ta nhé rượu bi thương !
 Ngục tù bỗng hiện qua màn lệ
 Đêm tối nào như thưở hỗn mang
 Dằn chén, lòng đau, thương tích rợn
 Gào trên da thịt xích xiềng vang
 Bàn tay bất lực che ngang mặt
 Người ơi, người ôi, sao đoạn trường...

.....
 Chim bồ trời xanh đau cánh gãy
 Ngựa lìa chiến địa nhớ yên cương
 Mượn men tửu hận làm phong vũ
 Mơ thuở đầu xanh dựng tuổi vàng.

.....
 Hãy uống cho say, trời sắp sáng
 Mai này hai đứa đã hai phương
 Rồi đây hiu hắt thân bèo dạt
 Trôi nổi quê người ai nhớ thương ?